

GYORS DAL

Magas csarnokban boroskupámnak
dalolok egy dalt szomorú-szépen.
Az ember-élet meddig is tarthat?
Reggeli dérként száll el a szélben.
Virág, ha hervadt, nem virul újra,
az idő vissza sohase térhet,
a gólyahír csak tavasszal nyílik,
az orchidea csak ősszel éled.
A napok eztán mind rövidebbek,
de a múlt megnő s könnyeket érlel.

Ha nem örvendünk most vigadozva,
jönnek a tücskök gyászos zenével.
Találkozások örömet szülnek,
az elváláskor bánatot érzek.
Mondjam-e azt, hogy elmúlt a bánat?
Hiszen csupán ti feledtettétek.
Pompás a bor, mit elétek adtam,
s amit itt láttok, ízes az étel.
Énekeljük hát vígan e gyors dalt,
s el ne vaduljunk – hosszú az éjjel.

Eörsi István fordítása